

ΦΟΡΤΩΜΕΝΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ανεβαίνομεν τὸ βουνὸν, πεζοὶ, μὲ τὸ γαϊδουράκι φορτωμένον, ὁ παπ' Ἀνδρέας, ὁ καλὸς μας εὐχέτης, κι' ὁ μακαρίτης ὁ Λαμιαῖος, κι' ἐγὼ, κι' ὁ Ἀλέκος τὸ Φωτάκι, ὁ μικρὸς καὶ πρόθυμος φίλος μας. Εἰς ὅλα ἦτον πάντοτε ἔτοιμος νὰ τρέχῃ ἀκούραστος, ὅ,τι ἤθελες τὸν διατάξει. Νὰ πάῃ στὸ χωριὸν, διὰ θέλημα, δυὸ ὥρες δρόμον, καὶ πάλι, φορτωμένος, ὀπίσω νὰ ἔλθῃ· νὰ σκουπίσῃ ὅλον τὸ ἔξωκλήσι, καὶ τὸν αὐλόγουρον, καὶ τὰ κελιά, μὲ πρόχειρον σκούπαν ἀπὸ σπαρτίνες καὶ θάμνους· νὰ τρέξῃ κάτω στὸν αἰγιαλόν, διὰ νὰ μᾶς φέρῃ πεταλίδες, καὶ κοχύλια, καὶ πετροκάβουρα, διὰ τὸ ὀρεκτικὸν δεῖπνόν μας καὶ νὰ γυρίσῃ μετὰ μίαν ὥραν καὶ μίαν ποδῖάν γεμάτην· εἶτα ν' ἀνάψῃ φωτιάν, νὰ ψήσῃ, νὰ μαγειρεύσῃ ὅλα τὰ ἐδέσματα καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ παγουριοῦ καὶ τῆς φλάσκας, διὰ νὰ εὐρίσκωνται δροσερὰ εἰς τὸ ρεῦμα, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βρύσιν· εἰς ὅλα ἦτον μονάκριβος.

Ἐκτος μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ σκύλος τοῦ Σταμάτη τοῦ Ἀλεξανδράκη, σκύλος προωρισμένος ὁψέποτε νὰ μένῃ ἀδέσποτος. Ὁ ἄτυχος καὶ κακοκέφαλος φίλος μας, ὁ Σταμάτης, ἀφοῦ ἐμάλωσε μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του, καὶ σχεδὸν μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἤρχισε νὰ πάσχῃ ἀπὸ περιοδικὰς ἀφανείας, ὅπου ἦσαν τὰ προανακρουσμάτα τῆς ὀριστικῆς ἐξαφανίσεώς του ἀπὸ τὸν μάταιον κόσμον. Πότε ἐκρύπτετο, ὥς ἔλεγαν, εἰς μίαν ἐρημικὴν σπηλιάν, πότε ἐπήγαινε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Μοναστήρι, πότε ἐταξίδευεν, ἄγνωστον ποῦ καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς φορὰς, τὸν ἄτυχον Σαψώνην, τὸν ἄφηνεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν

ἀνθρώπων τῆς ἀγορᾶς, ἂν θὰ εὐαρεστοῦντο ποτὲ νὰ τοῦ ρίψουν ἐν ξηροκόματον. Συχνὰ ὁ Γιωργὸς ὁ Λαφκιώτης ὁ ιδιοκτῆτης τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς καὶ ἀναλλοιώτου καφενεῖου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, ἂν καὶ τοῦ εἶχε φάγῃ ὀλίγας ἑκατοντάδας δραχμῶν, καλῇ τῇ πίστει, ὁ ἀφέντης τοῦ Σαψώνη, ᾧ κτερε τοῦ ἄκακον θρέμμα, καὶ τοῦ ἔρριπτεν ὀλίγα κόκκαλα. Ἐμὲ, ἀφοῦ μὲ κατεσκόπευεν ὁ Σαψώνης, ἀπὸ καφενεῖον εἰς ὑπαιθρον, καὶ ἀπὸ κιόσκι εἰς τένταν, ἐπὶ τῆς προκυμαίας, τέλος, μὲ ἠκολούθει ὀριστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἔπρεπε νὰ τοῦ ρίψω τι ἐκ τοῦ ὑστερήματος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ καλά του ὅταν ἦτο ὁ Σταμάτης, διὰ τὸν περιπαθῶς ἀφωσιωμένον σκύλον δὲν εἶχε λάβῃ ἄλλην πρόνοιαν, εἰμὴ νὰ τὸν ρίπτῃ αἰφνιδίως εἰς τὸ κύμα, γανγίζοντα καὶ μὴ θέλοντα, διὰ νὰ κολυμβᾷ. Τὸν εἶχεν ἀφήσει ἀκούρευτον καὶ βαθυτρύχον ἀπὸ χρόνων πολλῶν. Ἦτο πολὺ μαλλιαρὸς σκύλος. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀφοῦ μᾶς ἐμυρίσθη πῶς ἠτοιμαζόμεθα δι' ἐκδρομὴν, εἶχε δεῖξει ἀνήσυχον περιέργειαν, ὅταν ἐφορτώνετο τὸ ὄναριον, καὶ εἶχε πλησιάσει νὰ ὀσφρανθῇ τί περιεῖχεν ὁ σάκκος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀλέκος εἶχε περιδέσει καὶ φορτώσει περὶ τὸ σάγμα, εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ζώου. Δεξιὰ εἶχε φορτωθῇ ὁ μάρσιπος μὲ τὰ ἱερά τοῦ Παπᾶ, εἰς κάλαθος μὲ τροφίμα, καὶ μιά φλάσκα μὲ οἶνον. Εἶτα, μᾶς ἠκολούθησε μὲ βῆμα, αὐτόκλητος.

*
*
*

Πρὶν ἀρχίσωμεν ν' ἀνερχώμεθα τὸ βουνὸν, εἶχομεν σταθμεύσει εἰς τὸ Συνο-

δάρι, ώραίαν τοποθεσίαν, βαθείαν μεταξύ τῶν ἐλαιῶνων, εἰς ἓνα ζυγόν, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ρεύματος, ὅπου ἠκούετο μονότονος, ὁ ρυθμικὸς κρότος τῆς φτερωτῆς τῶν νερομύλων. Ἦτον ώραῖον καλοκαιράκι τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, 19ῃ Ὀκτωβρίου. Μαργαριτάρια ρευστὰ, ἀστεροειδῆ ἔσταζαν τρέμοντα, φλογοβολοῦντα, ἀπὸ τὴν ἀεικίνητον φτερωτὴν, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ νεροῦ, εἰς τὴν κάτω βάσιν τοῦ τοίχου, φθινοπωρινὰ ἔντομα ἐβόμβουν γύρω εἰς τοὺς θάμνους, θροῦς πτερῶν ἠκούετο βαθεῖα εἰς τὴν φυλλάδα, αὔρα ἔστέναξε δονοῦσα τοὺς κλῶνας τῆς πλατάνου, καὶ νοτερὴ ἀνεμώνη ἐφύτρωνε κάτω εἰς τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου. Ὁ Ἀλέκος εἶχε βάλλῃ τὸ παγούρι εἰς τὴν βρύσιν νὰ δροσισθῇ, καὶ μετὰ μικρὰν ἀναψυχὴν ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁδοιπορίαν. Τέλος περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πρώτου βουνοῦ, καὶ ἀντικρύσαμεν τὸν λευκόφαιον γυμνὸν κῶνον τοῦ Κουρούπη, ὅπου βράχοι κρεμαστοὶ φαίνονται νὰ κατέρχονται μᾶλλον ἐκ τῶν ἄνω, προεξέχοντες εἰς τὸ μέτωπον, σχηματίζοντες λάκκον πρὸς τὸ βάθος, ἐπιστέφοντες τὸ κορύφωμα τοῦ ἀπατήτου βουνοῦ. Μόνος ὁ κουμπάρος ὁ Θεοδόσιος, μὲ τὰ ἐλαφρὰ πέδιλά του καὶ μὲ τὸ πτερωτὸν βῆμά του, ἔχει τὸ χάρισμα ν' ἀνέρχεται εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, τείνων τὴν μακρὰν ράβδον, κ' ἐλαύνων τὰς αἰγὰς του, μὴ τυχὸν ἀποπλανηθῇ καὶ βραχωθῇ καμμία εἰς τόπον ἄβατον, ὁπόθεν νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον, ὅπως συμβαίνει κάποτε. Καὶ τὰ γιεράκια μὲ τοὺς πενθίμους κρωγμούς των, ζηλοτύπως φρουροῦσι τὰς ἀκρότητας ἐκεῖνας, ἐνεδρεύοντα πότε-πότε διὰ ν' ἀρπάσωσι καμμίαν ὄρνιθα ἢ ἄλλο θρέμμα ἀπὸ τὰς σποραδικὰς καλύβας τῶν βοσκῶν.

*
* *

Ὁ ναῖσκος τοῦ Ἀγ. Χαράλάμπους, λευκὸς ἄσπιλος, μὲ τὰ κελλία του τὰ λευκὰ, δύο κόρδαις χαμηλὰ, μονόροφα, καὶ μίαν γωνίαν ὑψηλὴν, δυτικοβορείαν, χρησιμεύουσαν ὡς ξενῶνα—ὅπου φαιδρύνεται ἡ θλιμμένη ψυχὴ, ἅμα ἀναβῇ τις καὶ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον—τοὺς πελωρίους βράχους τοῦ βουνοῦ ἐπάνω, καὶ τὸ πέλαγος τοῦ βορρᾶ ἀπλούμενα πρὸς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ τὸν θεσπέσιον Ἀθῶνα—μὲ τὸ κωδωνοστάσιόν του, μὲ τῆς δύο καμπάνες, ὅπου καλοῦσι μὲ γλυκεῖαν παραπονετικὴν φωνὴν τοὺς Χριστιανοὺς τοὺς ἀμελεῖς εἰς τὰ θεῖα—εἶνε ποτηνὸν προσκύνημα ὅλων τῶν νησιωτῶν, καὶ τῶν κατοίκων ἀκόμη τῆς ἀντικρυνῆς κωμοπόλεως, ὅπου λευκάζουν κατέναντι τὰ κτίριά της ἐπὶ τῶν πολυσχιδῶν κλιτύων τῆς δειράδος. Ἐκεῖ ἐφθάσαμεν. Ἐμβήκαμεν εἰς τὸν μοσχομυρισμένον ναὸν, κ' ἐκάμαμεν ἐν συγκινήσει τὸν σταυρὸν μας.

Ἡ φτωχὴ καλόγηρα μᾶς ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς. Ἐβοήθησε τὸν Ἀλέκον νὰ ξεφορτώσῃ τὸ γαῖδουράκι, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὴ τὸ ἀριστερὸν φορτίον, τὸν σάκκον ἐκεῖνον, νὰ τὸν ἀποθέσῃ καταγῆς, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ μήτε νὰ πολυπραγμονῇ τὸ τί περιεῖχε.

Τότε ὁ Σαψώνης πλησιάσας, ἔβαλε τὸ ρύγχος του μεταξύ τῶν δύο χειρῶν τῆς γραΐας, καὶ σιμὰ εἰς τὸ δεμένον στόμιον τοῦ σάκκου, καὶ ἀφῆκε μικρὰν ὑλακὴν. Ἡ γραῖα τὸν ἐδίωξε.

— Μῆτερ Εὐπραξία, εἶπεν ὁ Λαμιαῖος, καθὼς ἐξήλθομεν ἀπὸ τὸν ναὸν, πάρε ἐκεῖνο τὸ προσόψι τὸ δεμένο, ἀπὸ τὸ κοφίνι τὸ Τριεστίνικο, καὶ τὸν δίσκον ποῦ εἶνε μέσα, καὶ λάβε τὸν κόπον νὰ στολίσῃς τὰ κόλλυβα. Μέσα εἰς ἓν' ἄσπρο δέμα θὰ βρῇς σταφίδες, κοφέτα καὶ ροῖδα.

— Τὰ κόλλυβα; ἐπανελάβε ζητοῦσα μικρὰν ἐξηγήσιν ἢ καλογραΐα.

— Θὰ κάμουμε τὰ ξεχώματα τοῦ παιδιοῦ, εἶπε διὰ βραχέων ὁ Λαμιαῖος.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ^{***} ὁ μάρσιππος μὲ τὰ ἱερὰ τοῦ Πατᾶ εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα. Ὁ σάκκος, ὅστις εἶχεν ἀποτελέσῃ τὸ ἀριστερὸν φόρτωμα τοῦ ὀναρίου, εἶχεν ἀποτεθῆ ἐπὶ τῆς πεζάλας ἔξω, σύρριζα εἰς τὸν δυτικὸν τοῖχον, τὴν πρόσοψιν τοῦ ναῖσκου. Ὁ Σαψώνης, ἀφοῦ ἔτρεξε γανγίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' ἔφαγε μέγα κόμματον ψωμίου, τὸν ὅποιον τοῦ εἶχε ρίψῃ ὁ Λαμιαῖος, ἐγύρισε πάλιν πλησίον μας, καθὼς εἶχομεν καθίσει ἀντικρὺ τοῦ ναοῦ, ἔκαμνεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν σάκκον, εἶτα ἐν βῆμα πρὸς ἡμᾶς, ἐξέπεμπε μικρὰ γανγίσματα, καὶ δὲν ἔπανε νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ ὀσφραίνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ σάκκου.

Ἐψάλαμεν τὸν Ἑσπερινὸν νύκτα. Εἶχε κοσμήσει ἡ Εὐπραξία τὸν δίσκον τῶν κολλύβων, καὶ ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ τέλος, μὲ τὸν Τρισάγιον ἐμνημόνευσεν «ὕπερ ἀναπαύσεως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Εὐθυμίου». Ἐδειπνήσαμεν εἰς τὴν αἴθρην ἔξω, ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, εἰς τὸ φῶς δύο κηρίων, καὶ ὑπὸ τὴν βαθεῖαν ἀστροφεγυάν. Ἀλλ' ἦτο ἤδη ψύχρα, καὶ ἡ καλογραΐα, χωρὶς νὰ μᾶς εἴπῃ, εἶχεν ἀνάψει εἰς τὸ κελλίον, τὸ διπλανὸν πρὸς τὴν ἰδίαν κατοικίαν της, γενναῖον πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν. Μᾶς ἐκάλεσε δὲ, ἂν ἠθέλομεν, ν' ἀναβῶμεν, καὶ νὰ ξεκουρασθῶμεν εἰς τοὺς δύο χαμηλοὺς σοφάδες, πλησίον τῆς λαμπούσης ἐστίας. Ἡ πρότασις ἦτο λίαν ἐλκυστικὴ, ὕστερον ἀπὸ τὴν μικρὰν κούρασιν, καὶ τὴν πολλὴν δροσιάν, τὴν ὁποίαν εἶχομεν ἀπολαύσῃ εἰς τὴν ὥραίαν, μελαγχολικὴν ἐκδρομὴν μας.

Πρὶν κοιμηθῶμεν, ὁ Λαμιαῖος (ἦτο ὡς τριανταπέντε χρόνων τότε, γλυκὺς φίλος, καὶ πολὺ προσφιλὴς εἰς ἐμέ. Ἐμπορευόμενος, καὶ εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ τόπου μας· ἀπέθανε τεσσαρακοντούτης) ἔκραξε τὴν καλογραΐαν, καὶ τῆς ἔδωκε, ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὴν ἐξῆς παραγγελίαν:

— Μῆτερ Εὐπραξία, πάρε τὸ κεφάλαιον τοῦ παιδιοῦ, καὶ τῆς δυὸ πλάτες, καὶ βάλε τα μέσ' τὸ πανέρι. Βάλε τα ἀποκάτω ἀπ' τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μέσ' τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ σκέπασέ τα, μὲ τὸ ἴδιο προσόπι, ποῦ θὰ στρώσῃς ἀποκάτω. Θὰ διαβαστοῦν τὸ πρωί. Καὶ τὸ σακκὶ μὲ τὰ κόκκαλα, αὔριο, τὰ ρίχνεις στὸ Κοιμητήρι, ἐπάνω ἐκεῖ στ' Ἀλῶνι.

^{***} Ἐξυπνήσαμεν, κ' ἠρχίσασμεν τὸν ὀρθρον εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἦτο μνήμη τοῦ Ἀγ. Ἀρτεμίου, καὶ τοῦ Ἀγ. Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἐψάλαμεν τὸν Ἀμωμον, ὅπως συνειθίζεται εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ τὸν θεσπέσιον ἐκεῖνον νεκρώσιμον Κανόνα τοῦ Θεοφάνους, τὸ «Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις...» Εἶτα ἐμβήκαμεν εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ ἀτελίσασμεν μίαν ὥραν πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος.

Καὶ τὸ τρυφερὸν μικρὸν κρανίον κ' αἱ ἄβραι καὶ λεπταὶ ὠμοπλάται, εὐλογήθησαν κ' ἐμνημονεύθησαν κ' ἡγιασθήσαν. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τούτου ὁ μικρὸς Εὐθύμιος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἤκουε τὸ τροπάριον «Τοῦ παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν», ἐνῶ, ἦτο πολίτης τοῦ παραδείσου ἀπὸ τριετίας ἤδη.

Καὶ ὁ φίλος μας Χρῖστος, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Εὐθυμίου (γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Λαμιαίου) ἐφαντάζετο ὅτι ὁ μικρὸς, ὅστις εἶχε σβύσῃ εἰς τετραετὴ ἡλικίαν, εἶχεν ἀνάγκην δακρύων, καὶ κηρίων, καὶ κολλύβων. Καὶ δὲν ἐβάστα ἡ πατριζή

ψυχή του νὰ ἰδῇ τὰ κόκκαλα τοῦ παιδίου καὶ τὸ κρανίον του προτιθέμενον ἐντὸς κανίστρου εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν, καὶ διὰ τοῦτο μᾶς εἶχε στείλῃ εἰς τὸ βουνόν, διὰ νὰ τελέσωμεν τὰ τῆς ἀνακομιδῆς κρυφὰ καὶ ἐν παραβύστω, εἰς τὴν ἔρημον μοναξίαν.

Καὶ τὸ πρῶτ', ὅταν ἐψήλωσεν ὡς μίαν καλαμιὰν ὁ ἥλιος, ὁ Σαψώνης, ὁ σκύλος τοῦ Σταμάτη ὁ ἀδέσποτος, ἠκολούθησε

τὴν καλογραῖαν ἐπάνω εἰς τ' Ἀλῶνι, εἰς τὸ Κοιμητήρι τοῦ παλαιοῦ μονυδρίου, καὶ καθὼς ἐκείνη ἐκένωνε τὸν σάκκον μέσα εἰς τὸ ὀστεοφυλάκιον, ὁ γηραιὸς σκύλος ἀνωρθοῦτο, κ' ἐστηλόνετο πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ μικροῦ κτιρίου, κ' ἐξέπεμπε γογγυσμοὺς συνεσταλμένης ἐπιθυμίας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ· «Κοῖμα, τόσα κόκκαλα».

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Ἡ καθυστέρησις τοῦ ὕπνου. Ἀϋπνίας αἷτια. — Μέσα ἀμύνης. — Ἡ ζωὴ τῶν κέντρων. — Νύκτες θεριναὶ καὶ νύκτες ἀτέρμονες. — Τὸ τελευταῖον σκότος. — Ἀκοῆς ἐργόχοροι. — Οἱ κρότοι τοῦ δωματίου. — Ἡ σιγή. — Ψυχολογία βημάτων. — Ὁ ἀστειφύλαξ. — Οἱ κακοποιοί. — Ἱστορίαι λωποδυτῶν. — Ὁ θησαυρὸς τοῦ ποιητοῦ. — Εὐφυνὲς τέχνασμα. — Συγκέντρωσις σκέψεως. — Τὸ βιβλίον. — Ὁ πρωθυπουργὸς καὶ τὸ μυθιστόρημα. — Χρόνον πάροδος. — Ἡ διάρκεια τῶν ὀνείρων. — Ἡ ἐκπτώσις τοῦ μοναχοῦ. — Πῶς παρέρχονται οἱ αἰῶνες. — Τὸ ἄσμα τῆς Σαπφούς. — Τὸ σαλέπι. — Ἡ μουσική. — Κῶμοι καὶ κωμασταί. — Προόδρομοι ἐξεγέρσεως. — Αἱ πρῶται φωναί. — Ὁ κώδων. — Ἡὼς μυθολογικὴ καὶ ἡὼς ἀστικὴ. — Καιρὸς ὕπνου. — Αἱ Ἀττικαὶ νύκτες.

Εὐρίσκεσαι ἐξηπλωμένους εἰς τὴν κλίνην σου, ταλαίπωρε θνητὲ καὶ περιμένεις τὸν ὕπνον νὰ ἔλθῃ καὶ κλείσῃ ἡσύχως τὰ βλέφαρά σου καὶ προσδοκᾷς τὸν Μορφέα, ὅσις θὰ σὲ μεταφέρει εἰς τὰ φανταστικά του βασίλεια, ὅπου θὰ λησμονήσῃς ἐπὶ μερικὰς ὥρας τοὺς μόχθους καὶ τὰς ἀηδίας τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἔρχεται, πλανώμενος ἴσως ἀκόμη μεταξὺ τῶν ἐδωλίων τῆς συνεδριαζούσης Βουλῆς καὶ ὁ Μορφεὺς καθυστερεῖ, ἀπασχολημένος νὰ τροφοδοτῇ ἄλλους εὐδαιμονεστέρους θνητοὺς, τοὺς ποιητὰς, τοὺς ἐπιχειρηματίας, τοὺς κατόχους γραμματίων τοῦ λαχείου μὲ ὄνειρα παντοδαπά πλούτου καὶ εὐτυχίας. Συνέπεσε δὲ καὶ τὸ νευρικόν σου σύστημα νὰ διατελῇ ἐν ἐξεγέρσει, εἴτε διότι συνέβη νὰ συζητήσῃς ἐνωρὶς περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἢ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, εἴτε διότι ἔτυχε νὰ μάθῃς ὅτι ὁ δεῖνα ἐπιστήθιος φίλος σου σ' ἐκακολόγησεν

εἰς τρίτον καὶ σὲ διέβαλε μὲ ὄλον τὸ ἀνοικτίρμον θάρρος τοῦ φιλικοῦ ἐνδιαφέροντος, εἴτε καὶ διότι ἐὰν δὲν ἐνοχλοῦν σκέψεις τὸ πνεῦμά σου, ἐνοχλοῦν ὁμως τὸ σῶμά σου οἱ ἀόρατοι ἔνοικοι τοῦ κοιτῶνός σου, οἱ μικροσκοπικοὶ ἀλλ' ἀνηλεεῖς βασανισταί, οὓς ἡ θεὰ Πρόνοια παρενίρει ἐπίτηδες μεταξὺ τῶν παντοίων ἄλλων ταλαιπωριῶν τοῦ βίου, διὰ νὰ παράσῃ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς κάποιαν ιδέαν περὶ τῶν υποχθονίων βασανιστηρίων. Μετὰ τὸν πρῶτον νυγμὸν τοῦ σκοτεινοῦ βρυκόλακος τῆς κλίνης σου, μετὰ τὸ πρῶτον αὐλήμα καὶ τὸν πρῶτον κνισμὸν ἐκ τοῦ δήγματος τοῦ πτερωτοῦ δημίου σου, ἢ ἐλπίς περὶ ἀναπαύσεως ὁριστικῶς φυγαδεύεται καὶ τὸ φάσμα τῆς ἀϋπνίας ὀρθοῦται γιγάντειον ἐνώπιόν σου. Ἐπιχειρεῖς πρὸς στιγμὴν ἀπεγνωσμένην κατ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ προσπαθεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὰ μέσα ἅτινα μερικοὶ συμβουλεύουν ὡς ἀποτελεσματικὰ πρὸς